

zení. Stížnost podaná na toto rozhodnutí, obracejíc se proti odůvodnění naříkaného rozhodnutí, dovozovala, že stěžovatel byl oprávněn užívatí titulu »měřiče« a žádala, aby odůvodnění naříkaného rozhodnutí bylo zrušeno. Soud k tomu uvedl: I když výrok úřadu I. stolice byl zrušen naříkaným rozhodnutím z důvodu promlčení trestnosti činu kladeného stěžovateli za vinu, nedoznal tím stěžovatel žádné právní újmy, neboť policejní trestní soud II. stolice přihlíží z úřední povinnosti k tomu, zda trestný čin, o který jde, není promlčen a musí zrušiti rozsudek úřadu I. stolice, dospěje-li k závěru, že promlčení nastalo. Poněvadž pak z naříkaného rozhodnutí jde jasně najevo, že rozsudek úřadu I. stolice byl zrušen v celém rozsahu, takže po právu neexistuje, nebylo naříkaným rozhodnutím dotčeno žádné subjektivní právo stěžovatelovo, jež nejvyšší správní soud jediné je povolán chrániti.

Nález ze dne 17. listopadu 1937 č. 949/35-6.

Při volbě zemského (okresního) výboru nelze pro přikázání mandátů nerozdělených podle § 45 řádu volení do zemských (okresních) zastupitelstev pokládati za stranu, která dosáhla většího počtu hlasů, onu stranu (skupinu stran sdružených), jíž připadl větší počet hlasů při volbě zastupitelstva, nýbrž jen onu, která má větší počet hlasů v zastupitelstvu.

Podle ustanovení 2 odst. § 71 řádu volení do zemských a okresních zastupitelstev (zákon ze dne 14. dubna 1920 č. 330 Sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 14. července 1927 č. 126 Sb. z. a n., pokud se týče zákona č. 58/35 Sb. z. a n.) koná se volba okresního výboru podle obdoby § 54 až 57 tohoto zákona o volbě zemského výboru.

O volbě zemského výboru stanoví pak předpis 2. odst. § 56, že komise při volbě užije obdobně ustanovení § 45 až 49 o volbě zemského zastupitelstva s odchylkou, že i strana, která nemá tolik členů, kolik činí číslo volební, může obdržeti zastoupení v zemském výboru.

Podle § 45 provede se rozvrh mandátů členů zemského zastupitelstva tím způsobem, že se vypočte číslo volební, dělí se jím počet hlasů, odevzdaných pro každou kandidátní listinu, načež volební komise přikáže každé straně tolik mandátů, kolikráte jest volební číslo obsaženo v součtu hlasů pro stranu tu odevzdaných, při čemž kandidátní listiny stran sdružených se sice sečtou každá zvlášť, avšak při rozdělování mandátů se počítají jako jediná listina a přikáží se jim mandáty společně.

Pro případ, že tímto způsobem nebyly obsazeny všechny mandáty, určuje § 46, že se přikáží zbývající mandáty postupně stranám, které při dělení podle § 45 vykazaly největší zbytek dělení, jsou-li však zbytky dělení u několika stran sobě rovny, přidělí se mandát straně, která dosáhla většího počtu hlasů, a je-li i počet hlasů stejný, rozhodne los.

Nemůže býti pochyby o tom, že »počtem hlasů« v § 46, jsou

míněny hlasy, jichž ta která volební strana (nebo skupina stran sdružených) dosáhla při volbě zemského (okresního) zastupitelstva a na jejichž základě se vypočítalo volební číslo i počet mandátů jednotlivým stranám (skupinám stran sdružených) připadající.

Avšak ustanovení § 46 jest přímo dáno jen pro volby zemského (a podle § 60 okresního) zastupitelstva, kdežto pro volby zemského (okresního) výboru má ho podle předpisu § 56 býti použito jen obdobně. Tu pak jest uvážiti, že volba zemského (okresního) výboru, koná se ze zemského (okresního) zastupitelstva (§ 54) a že voliči, kteří odevzdávají při této volbě hlasy, jsou jen členové zastupitelstva. Má-li se proto ustanovení § 46, odst. 2 pro volby zemského (okresního) výboru užití obdobně, jest pro tyto volby »počtem hlasů« rozuměti toliko hlasy členů zastupitelstva, které, rozlišují-li se podle stran, jsou co do počtu shodny s počtem mandátů, jež ta která strana v zastupitelstvu má, včetně v to ovšem i mandáty členů jmenovaných, kteří podle svého prohlášení s touto kterou stranou budou voliti.

K témuž výsledku se dospěje, uváží-li se, že volební číslo, vyhledané při volbě zastupitelstva, je výsledek dělení součtu hlasů při volbě zastupitelstva platně odevzdaných počtem mandátů zvětšeným o jeden, kdežto při volbě výboru jest jím výsledek dělení počtu členů zastupitelstva stejně opraveným počtem mandátů. Jinak by nemohlo státi v § 56, že i strana, která nemá tolik členů, kolik činí číslo volební, může obdržeti zastoupení, kdyby »hlasy« z § 46 nedosahující čísla volebního a neposkytující pak nárok na mandát, musily býti brány doslovně při použití obdoby, jak jest o ní řeč v § 56 (srov. Boh. A 4506/25 o volbě obecní rady).

Z těchto úvah plyne, že při volbě zemského (okresního) výboru a rozdělení zbývajících mandátů nelze za stranu, která dosáhla většího počtu hlasů, pokládati onu stranu (skupinu stran sdružených), již připadl větší počet hlasů při volbě zastupitelstva, nýbrž jen onu, která má větší počet hlasů v zastupitelstvu.

Nález ze dne 23. listopadu 1937 č. 945/36-2.

Z finanční judikatury nejvyššího správního soudu.

V oblasti judikatury týkající se zákona o přímých daních přináší nález z 5. I. 1937, č. 23.339/37 zásadu, že úroky, které byly připsány dlužníkem věřiteli k dobru bez souhlasu věřitelova, nejsou dani podrobeným důchodem ve smyslu § 7, odst. 1. V nálezu tom dovozuje soud, odkávav k ustanovením § 4, odst. 1. a § 7, odst. 1. zák. o př. d. a k prováděcímu nařízení k § 7, odst. 1., že platbou úroků dlužno rozuměti nejen skutečné přijetí v hotovosti, nýbrž i každý akt, jenž znamená realizaci pohledávky věřitelovy na úroky a uspokojení tohoto jeho nároku. O uspokojení tohoto